

Tvivl om, at denne Ordning lader sig udføre. Der er ganske vist den Omstændighed, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne selv er Læge og, efter hvad jeg formoder, Medlem af Lægernes Fagforening. . . (*Dinesen*: Hvad er det for en?) — det er vist Dansk Lægeforening, den hedder, saa vidt jeg erindrer —, saa den ærede Ordfører har maaske en eller anden Garanti for, at Lægerne ville gaa ind paa en saadan Ordning som den med et Voldgiftsraad til Bilæggelse eller Afgørelse af Stridigheder mellem Læger og Sygekasser, og jeg skulde for saa vidt ikke have noget derimod. Voldgift er i og for sig altid en kedelig Ting, idet der som Regel ikke er nogen af Parterne, som bliver tilfreds med Voldgiftsrettens Dom, men under de forhaandenværende Omstændigheder tror jeg dog, at man bør gaa med dertil. Sagen er jo den, at Sygekasserne ikke godt kunne blive mere uheldigt stillede overfor Lægerne, end de ere i Øjeblikket, de ere fuldstændig prisgivne Lægernes Forgødtbefindende.

Som jeg sagde før, Lægerne have en meget stærk Fagforening, jeg behøver ikke at sige vistnok, men kan sige: absolut den stærkeste Fagforening, der eksisterer i Danmark. Det er ikke, fordi Lægerne ere mere solidariske end andre, endskønt Solidaritet skorter det vist ikke paa indenfor Lægernes Kreds, men det er paa Grund af den Omstændighed, at medens man overfor Arbejdere, der danne en Fagforening og stille Fordringer op, som ikke imødekommes, kan indforskrive andre Arbejdere til Landet for at faa Arbejdet udført, er der for Lægernes Vedkommende ikke noget, der hedder at indforskrive fremmede Læger for at besørge Praksis'en. Sygekasserne og vistnok ogsaa de offentlige, baade Stats- og Kommunesygehuse, have at gaa ind paa de Vilkaar, som Lægerne foreskrive. Ganske vist har jeg aldrig hørt en Lægeforening sige, at de ikke vare villige til Forhandling, de ere altid saa uhyre villige til Forhandling, men denne Forhandling gaar altid ud paa at give Grunde for, at Sygekassen netop skal gaa ind paa det, som Lægerne forlange. I de Forhandlinger, jeg har været med til med Læger, have Forhandlingerne altid gaaet ud paa dette. (*Afbrydelse af Wenzel Neergaard*). Det ærede

Medlem fra Svendborg (*Wenzel Neergaard*) henviser til det ærede Medlem fra Saks-købing (*Rørdam*), men det ærede Medlem fra Saks-købing har ogsaa sagt rent ud til det ærede Medlem fra Assens (*Berntsen*), saavidt jeg husker under Behandlingen af vort Forslag, at den Lov kan overhovedet aldrig tænkes, der vilde fastsætte nogen som helst Bestemmelse om, hvad Sygekasselægerne skulle have i Honorar. Det bekræfter, hvad jeg her siger, og det er vistnok korrekt: Lægerne ere saa godt organiserede, idet de have den bedste Fagforening, at de naturligvis ville stille sig imod ethvert Indgreb, som fra Statens Side gøres i deres formentlige Rettigheder.

Hvis der altsaa skulde blive noget ud af det, vilde jeg anse det for et interessant Forsøg, ogsaa interessant for saa vidt som det er en Læge, der staar i Spidsen for dette Forsøg. Jeg vil kunne gaa ind paa det, fordi jeg ser saaledes paa Sagen at Sygekasserne kunne aldrig blive daarligere stillede overfor Lægerne, end de ere for Øjeblikket, hvor de ere fuldstændig prisgivne Lægernes Bestemmelse. Vi kunne saaledes godt medvirke til en Behandling af disse Ændringer. Adskillige af dem mene vi ere gode og heldige, og der skal ikke være det fjerneste i Vejen fra vor Side for en indgaaende Behandling af disse Forslag, og jeg haaber, at vi saa skulle kunne komme til andre Ændringer i Sygekasseloven.

Som jeg sagde i Begyndelsen, vil jeg slutte mine Bemærkninger: de Ændringer, som Forslagsstillerne have stillet, løse ikke det brændende Spørgsmaal om, hvorledes man skal faa dem ind i Sygekasserne, som ikke have Raad til at komme derind. En saadan Løsning indeholder kun det Forslag, Socialdemokraterne have stillet.

Dinesen: I Modsætning til det ærede Medlem, som nu satte sig, vil jeg tillade mig at udtale den Formening, at det ærede Medlem fra Odder (*Hegelund-Lange*) med flere indbragte Lovforslag angaaende Sygekasseloven betyder en Række Forbedringer, som man maa yde Paaskønnelse. Jeg ser ikke rettere, end at baade det, at Aldersgrænsen for Børn nedsættes fra 15 til 14 Aar, Bestemmelserne om